

רע"פ 8366/15 - אברהים חמוד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8366/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

אברהים חמוד

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה, מיום 26.11.2015, בעפ"ת
13261-07-15, שניתן על-ידי כב' השופטת ר' בש

בשם המבקש:

עו"ד שלומי בלומנפלד

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ר' בש), בעפ"ת 13261-07-15, מיום 26.11.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט ג' קרזבום - סג"נ) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 2435-04-14, מיום 3.3.2015.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה של נהיגה מעל למהירות המותרת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 3.2.2014, בשעה 00:13, נהג המבקש ברכבו, מסוג "BMW", בכביש 70, במהירות של 152 קמ"ש, כאשר המהירות המותרת לנסיעה באותו כביש היא 90 קמ"ש. בבית המשפט לתעבורה, לא כפר המבקש באמינות מכשיר המדידה, שעל בסיסו נקבעה מהירות נסיעתו ברכבו. עוד הסכים המבקש, כי לא נפל פגם באופן הפעלת מכשיר המדידה על-ידי מפעילו. טענת ההגנה היתה, אפוא, כי לא ניתן לקבוע באופן ודאי כי המדידה שבוצעה באמצעות מכשיר המדידה מתייחסת לרכבו של המבקש. זאת שכן, לשיטתו של המבקש, לא הוכח כי שדה הראייה של מפעיל מכשיר המדידה היה נקי מכלי רכב אחרים, במרחק של 50 מטרים לפחות, משני צדדיו של רכבו של המבקש (להלן: דרישת 50 המטרים). בית המשפט לתעבורה קבע, כי, אמנם, לא התקיימה, במקרה דנא, דרישת 50 המטרים, ואולם המכשיר אשר מדד את מהירות נסיעתו של רכבו של המבקש השמיע "צליל דופלר בודד ורצוף". נתון זה, כך נקבע, מצביע על כי מכשיר המדידה קלט רכב אחד בלבד בשטח אלומת השידור של מכשיר המדידה. זאת, להבדיל ממצב בו מכשיר המדידה משמיע יותר מצליל דופלר אחד, דבר אשר מצביע על קיומו של לפחות רכב אחד נוסף, בשטח אלומת השידור. על רקע זה, ובשים לב לכך שמפעיל מכשיר המדידה שמר על קשר עין רציף עם רכבו של המבקש, לאורך תנועתו, שוכנע בית המשפט לתעבורה כי רכבו של המבקש, הוא שנקלט במכשיר המדידה.

3. בגזר דין, מיום 1.6.2015, זקף בית המשפט לתעבורה לחומרת עונשו של המבקש את מהירות נסיעתו הגבוהה; ואת עברו התעבורתי המכביד, הכולל 51 הרשעות קודמות. לזכותו של המבקש, נזקפה העובדה שהרשעתו המהותית האחרונה בעבירת תעבורה, נעשתה בשנת 2003. על יסוד שיקולים אלה, החליט בית המשפט לתעבורה לפסול את רישיון הנהיגה של המבקש לתקופה של 90 ימים. עוד הושתו על המבקש 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור את העבירה שבה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; וקנס כספי, בסך 1,200 ₪.

4. המבקש ערער על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי, וערעורו נדחה, ביום 26.11.2015. נקבע, כי צדק בית המשפט לתעבורה בכך שביסס את הכרעת דינו על הנתון הנוגע לקיומו של צליל דופלר רצוף. לגישתו של בית המשפט המחוזי, נתון זה מהווה אינדיקציה מדויקת וודאית יותר מדרישת 50 המטרים, המבוססת על הערכה סובייקטיבית של מפעיל מכשיר המדידה. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי די בשילובן של שתי העובדות – בנוגע לקיומו של צליל דופלר בודד; ובאשר לקשר העין הרציף ששמר מפעיל מכשיר המדידה עם רכב המטרה – כדי להוכיח, מעבר לספק סביר, כי לא נסע רכב נוסף בשטח אלומת השידור של מכשיר המדידה, באותו רגע נתון.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתה טען כי באמתחתו שלוש עילות משפטיות המצדיקות קיום דיון בעניינו בפני בית משפט זה. העילה האחת, כך נטען, נוגעת לעובדה שבית המשפט לתעבורה הוציא תחת ידו קביעה הסותרת החלטה שניתנה בבית המשפט לתעבורה, בתיק אחר (תת"ע 3995-08-14-2015) מדינת ישראל נ' פאעור (15.2.2015) (להלן: עניין פאעור). המבקש ציין, כי בית המשפט לתעבורה ביסס את קביעתו בנוגע לקיומו של צליל דופלר רצוף, על יסוד טופס זיכרון דברים שמילא מפעיל מכשיר המדידה. בטופס זה, כך הדגיש המבקש, בחלק הנוגע לקיומו של צליל דופלר בודד, בוצע סימון "וי" בלבד. ואולם, כך נטען, בית המשפט לתעבורה

קבע בעניין פאעור, כי הצהרתו של מפעיל מכשיר המדידה, לפיה קיים צליל דופלר בודד, אינה יכולה להסתכם בסימון "וי" בלבד, ויש צורך גם בהצהרת המפעיל על כך. המבקש הוסיף וטען, כי גם משיקולי צדק אין מקום לבסס את הרשעתו, אך ורק על יסוד סימון ה-"וי" בזיכרון הדברים של המפעיל. לבסוף, נטען כי עניינו של המבקש מעורר את השאלה האם בתי המשפט לתעבורה רשאים להשתית את הכרעותיהם, על יסוד ידיעה שיפוטית בלבד, ולהעניק למסקנתם "מעמד של אינדיקציה מדעית".

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילת רישיון הנהיגה של המבקש, ולכך אדרש בהמשך.

דיון והכרעה

6. הלכה היא, כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במשורה, ובמקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגייה ציבורית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה, או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין חמור או אי-צדק ממשי שנגרם למבקש (רע"פ 8167/15 נעימה נ' מדינת ישראל (6.12.2015); רע"פ 8237/15 בן זקן נ' מדינת ישראל (2.12.2015); רע"פ 8106/15 אסולין נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה - בני ברק (30.11.2015)). לאחר שבחנתי את הבקשה שלפניי על צרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי היא אינה עונה על אמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, ומטעם זה, כשלעצמו, אין בידי להיעתר לה.

7. בבחינת למעלה מן הדרוש, אוסיף כי אינני מקבל את טענותיו של המבקש גם לגופו של עניין. ראשית לכל, אזכיר כי קביעותיו של בית המשפט לתעבורה אינן מהוות הלכה מחייבת עבור בתי המשפט לתעבורה במקרים עתידיים, ומכאן שגם אם קיימת "סתירה" בין שתי הקביעות הנטענות (ואינני קובע כי כך הוא הדבר), אין מדובר בטעות משפטית, כלל ועיקר. מעבר לזאת, אדגיש כי במקרה שלפנינו התבססו הערכאות הקודמות, לצורך הרשעתו של המבקש, הן סימון ה-"וי" בזיכרון הדברים והן על העובדה שמפעיל מכשיר המדידה שמר על קשר עין עם רכבו של המבקש, באותו רגע נתון. לפיכך, בנסיבות דנן, מסקנתו של בית המשפט לתעבורה מקובלת עליי, ואיני רואה כל הצדקה להתערב בה. לכך יש להוסיף, כי המבקש נמנע מלהעיד כלל בפני בית המשפט לתעבורה, ובחר שלא יעיד, מטעמו, גם הנוסע אשר שהה ברכבו, בעת ביצוע העבירה שיוחסה לו. נתון זה שימש, ובצדק, כחיזוק לגרסתה המפלילה של המשיבה.

8. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

לפיכך, מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילת רישיון הנהיגה של המבקש. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, המבקש יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט לתעבורה, עד ליום 15.12.2015, שעה 13:00.

ניתנה היום, כ"ח בכסלו התשע"ו (10.12.2015).

ש ו פ ט
